

Sygn. akt II Ka 55/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk SSO Krystyna Świącicka (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015 r.

sprawy **Z. B.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 17 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 286/14

uchyla wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Zespołu Adwokackiego Nr (...) w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego z urzędu przez adw. R. K. w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt II Ka 55/15

UZASADNIENIE

Z. B. został oskarżony o to, że w dniu 31 sierpnia 2013 r.

z działki nr (...) położonej w obrębie miejscowości L., gm. Z. woj. (...) dokonał wyrębu a następnie zabrał w celu przywłaszczenia dwanaście sztuk drzew gatunku sosna o wartości 4241,33 złotych na szkodę Nadleśnictwa S. oraz J. M.,

tj. o przestępstwo przewidziane w art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 286/14, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

oskarżonego **Z. B.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 1 k.k. i za to:

- I. na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
- II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. orzeczoną karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu tytułem próby na okres lat 2;
- III. na podstawie art. 290 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego Z. B. na rzecz pokrzywdzonej J. M. 1/4 część oraz pokrzywdzonego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Nadleśnictwo S. 3/4 części z kwoty 8.482,66 zł tytułem nawiązki;
- IV. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia poprzez wyrażenie poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez Z. B. zarzucanego mu czynu, jakkolwiek dowody te i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do przeciwnego wniosku.

W następstwie powyższego odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego Z. B. od dokonania zarzucanego mu czynu.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarty, wniósł o zasądzenie kosztów obrony sprawowanej z urzędu, bowiem nie zostały uiszczone w całości, ani w części. Prokurator wniósł o utrzymanie wyroku w mocy. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie wyroku w mocy, wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Oskarżony wniósł o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się o tyle zasadna, że doprowadziła do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Lektura pisemnych motywów zanegowanego orzeczenia dowodzi, iż Sąd Rejonowy, z jednej strony stwierdzając, że Z. B. działał w sposób obiektywnie bezprawny, z drugiej zaś zaznaczając, że musiał zdawać sobie sprawę z konieczności ustalenia właściciela działki leśnej przed podjęciem wyrębu drzew i niedopuszczalności poprzestania na ustaleniu osoby użytkownika (k. 175), założył, że dla realizacji znamion występku z art. 278 § 1 k.k. wystarczającym jest godzenie się sprawcy z ewentualnością popełnienia czynu zabronionego. Z zapatrywaniem takim zgodzić się nie sposób. Kradzieży od strony podmiotowej towarzyszyć musi bowiem tzw. dolus directus coloratus w odniesieniu do znamienia, co do którego ustawa wymaga, by było objęte celem, a więc w odniesieniu do zabrania rzeczy. Dla popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. (art. 199 d. k.k.) nie wystarcza zatem, aby sprawca „godził się” na możliwość przywłaszczenia. Niezbędne jest wykazanie, że sprawca miał świadomość znaczenia swojego działania, tzn. tego, iż zmierzał do przywłaszczenia rzeczy i jednocześnie chciał przywłaszczyć sobie cudzą rzecz ruchomą (vide wyrok Sądu Najwyższego z 5 maja 1999 r., V KKN 406/97, Prok. i Pr. 2000, nr 5, poz. 6.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15 maja 2014 r., II AKa 74/14, LEX nr 1488653).

Powyższe wskazuje, iż w sprawie Z. B. doszło do poczynienia niepełnych, albowiem wiążących się m.in. tylko stwierdzeniem możliwości przyjęcia występowania po stronie oskarżonego zamiaru ewentualnego, ustaleń faktycznych. W kontekście tym zaznaczyć trzeba, że dla zajęcia stanowiska w materii zamiaru, który legł u podstaw zachowania objętego zarzutem aktu oskarżenia, decydujące znaczenie ma- zdyskredytowana przez Sąd I instancji (k. 172)- konieczność ustalenia, czy i w jakich okolicznościach doszło do transakcji pomiędzy A. W. i Z. B.. Dla wnioskowania w tym zakresie istotnym pozostaje zbadanie, czy w rzeczywistości wystąpiły okoliczności, które pozwalały oskarżonemu na ewentualne przyjmowanie, że A. W. przysługują stosowne uprawnienia właścicielskie. Zaznaczyć przy tym trzeba, że przyjęcie konkretnych zapatrywań we wskazanych kwestiach wymaga nie tylko wnikliwego wartościowania całokształtu relacji A. W. i Z. B. przy odpowiednim uwzględnieniu zeznań interweniujących funkcjonariuszy Policji,

lecz również nadania należytej wagi zasadom doświadczenia życiowego i akcentowanej przez Sąd Rejonowy (k. 171) okoliczności, że Z. B. przez całe życie mieszkał w miejscowości L..

Wobec faktu, że A. W. zmieniła treść swych zeznań przecząc, jakimkolwiek uzgodnieniom z podsądnym w przedmiocie wyrębu drzew i negując zawarcie transakcji przytaczanej przez oskarżonego nie sposób przyjąć, by materiał dowodowy zgromadzony w sprawie miał jednoznaczną wymowę. W tym stanie rzeczy zasady bezpośredniości i dwuinstancyjności nakazały Sądowi Odwoławczemu uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zupełnie drugoplanowo i w nawiązaniu do słusznego zapatrywania obrońcy, zaakcentować należy, że wyrażenie skruchy i żalu są wprawdzie jednymi z najistotniejszych okoliczności łagodzących, jednakże brak takiej ekspiacji nie może być uznawany za okoliczność obciążającą, tak jak przyjął to Sąd I instancji (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 25 września 2012 r., II AKa 133/12, LEX nr 1223227).

Rozpoznając sprawę ponownie Sąd I instancji uwzględni przedstawione wyżej zapatrywania, w tym zaś w szczególności, dokonując wszechstronnej i wnikliwej oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, ustali, czy Z. B. wiedział, że dokonując wyrębu drzew i wywożąc je z działki nr (...), przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą. Sąd Rejonowy rozważy przy tym, w dopuszczalnych granicach, możliwość posłużenia się uregulowaniem art. 442 § 2 k.p.k., zaś rozstrzygnięcie swe- w razie zaistnienia takiej potrzeby- należyście uzasadni.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 635 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Zespołu Adwokackiego Nr (...) w S. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego z urzędu przez adw. R. K. w postępowaniu odwoławczym (§ 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu- tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).